

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: T. H. A. A., ev. č. X
bez státní příslušnosti
t. č. bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 11. 5. 2021, č. j. OAM-911/ZA-ZA12-P05-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 15. 10. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“). Z údajů poskytnutých k žádosti a pohovoru ze dne 18. 10. 2019 vyplývají následující skutečnosti.
3. Žalobce při pohovoru sdělil, že se narodil v Palestinských autonomních územích (dále jen „Palestina“), je osobou bez státní příslušnosti, arabské národnosti a vyznává sunnitský islám. Ke svému politickému přesvědčení uvedl, že byl v roce 2014 členem organizace Competence for Peace (dále jen „CFP“), což je komunita izraelských a palestinských osob, které chtěly bydlet pohromadě. Žalobce se domníval, že v rámci této organizace může něco změnit. S touto organizací jednou letěli do Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“), ale byli označeni za zrádce. Žalobce je svobodný a bezdětný. Posledním místem jeho bydliště byl Rammaláh, Betunia. Do ČR žalobce cestoval letecky z Ammánu přes Ukrajinu do Prahy. Na území ČR vstoupil žalobce poprvé v říjnu 2016 a naposledy pak v červnu 2018. V ČR měl žalobce dlouhodobé vízum za účelem studia českého jazyka, povolení k pobytu v ČR si v minulosti zařídil na zastupitelském úřadu v Ramalláhu, neměl s tím žádné potíže. Žalobce ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý. Důvodů k podání žádosti o mezinárodní ochranu měl několik. Je Palestinec, přičemž Palestina je okupovaný stát a člověku tam denně hrozí smrt, v zemi jsou kontrolní body, lidé každý den mizí a střílejí se. Žalobce v Rusku vystudoval medicínu, po návratu do Palestiny jej ale nevzali na specializaci, protože je starší 30 let. V Palestině není demokracie a Palestinci nemohou svobodně žít kvůli Izraelcům a vlastní vládě.
4. Své problémy v Palestině popsal žalobce tak, že měl potíže kvůli svému členství v organizaci CFP. Pokud má Palestinec kontakty na Izraelce, je označen za zrádce. Na žalobce na zastávce neznámí lidé z auta dvakrát křičeli, že je „zrádce“ a pokud bude v kontaktu s Izraelci, tak jej zabijí. Asi jej na ulici poznali agenti, kteří s nimi museli být v SRN na kongresu. Organizace CFP přitom pouze chtěla, aby se potkávali mladí lidé z Palestiny a Izraele, navzájem se poznali, diskutovalo se a aby spolu sousedili. Ke své roli v CFP žalobce uvedl, že byl pouze účastníkem. Po roce své členství ukončil, protože neviděl, že by to vedlo k nějakému výsledku. Žalobce chtěl pouze mír a chtěl něco udělat pro svůj národ, nedělal nic špatného.
5. Žalobce dále popsal aktuální bezpečnostní situaci, kdy v zemi je již 75 let konflikt, Palestina je pod okupací a kontrolou Izraele. V Palestině to není bezpečné, zvláště pro Palestince arabského původu. Všude jsou kontrolní stanoviště, pokud člověk nezastaví, hned do něj střílejí. Palestinci dále nemohou vstoupit do Jeruzaléma bez povolení ani na návštěvu, nemohou se ani v rámci palestinského území přestěhovat, kam chtějí. Osobně měl žalobce problémy s bezpečnostní situací dvakrát, a to jako dítě, jednou v 6 letech, podruhé v 10 letech. Dále měl žalobce problém na kontrolních stanovištích, když dostali s matkou dvakrát povolení jít se pomodlit do Jeruzaléma a žalobce dostal facku od dívky, která byla na kontrolním stanovišti. S palestinskými státními orgány žalobce nikdy problém neměl, nikdy nebyl zatčen. Každý Palestinec má však podle žalobce problémy s tím, že je nechají čekat na ulici a kontrolují je, potom nemohou jít do práce, do školy či k lékaři. Když letěl žalobce z Ruska domů, nemohl letět přímo do Palestiny, neboť Palestinci nemohou létat přímo, ale musí do Ammánu, kde jsou Izraelci na hranicích a provádějí kontroly. Bratranec žalobce je novinář a když něco napsal, měl

problémy. Žalobce sice v Palestině vykonával lékařskou praxi, ale vzhledem ke svému věku nemohl absolvovat specializaci. Do zaměstnání v Palestině navíc vezmou jen své lidi, a pokud by žalobce neměl kontakty ve vládě, nemohl by svou práci jako lékař vůbec dělat. V případě návratu do země posledního trvalého bydliště má zázemí u rodiny, ale vracet se tam nechce. Do Palestiny by se vrátil, pokud by to byl svobodný stát. Mají sice palestinskou vládu a teritorium, ale vše je pod kontrolou Izraele. Izraelci k nim mohou chodit, kontrolují je a mohou je i zabít.

6. Dle žalovaného bylo objasněno, že tvrzeným důvodem odchodu žalobce z Palestiny a žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR jsou potíže, které měl žalobce kvůli členství v organizaci CFP. Rovněž zmínil špatnou bezpečnostní situaci v Palestině.
7. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědi, jím doloženého materiálu, informace z Cizineckého informačního systému a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Palestině. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Palestinská autonomní území – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 25. 2. 2021, ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2019, Západní břeh a Gaza, ze dne 11. 3. 2020 a z Informace MZV ČR, č. j. 106664-7/2020-LP TP, ze dne 9. 4. 2020.
8. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak, že žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel v zemi svého posledního trvalého bydliště činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, a nemohl tedy za ni být ani azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce není členem žádné politické strany nebo organizace, v žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezmínil ani žádné konkrétní problémy politického charakteru s palestinskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami, které by jej vedly k odjezdu z Palestiny a k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Ohledně svého politického přesvědčení žalobce pouze uvedl, že v roce 2014 byl členem organizace CFP, která podporovala nenásilné řešení palestinsko-izraelského konfliktu, přičemž v rámci členství v této organizaci se zúčastnil kongresu v SRN. Následně měl potíže, když jel dvakrát do města a neznámí lidé na něj na zastávce pokřikovali, že je zrádce a vyhrožovali mu zabitím, pokud bude v kontaktu s Izraelci. Kromě těchto dvou incidentů se mu nestalo nic jiného, ani kvůli členství v CFP neměl v Palestině žádné další potíže. Uvedené incidenty pak žalovaný označil za jednání ze strany soukromých osob, přičemž nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by naznačovaly, že palestinské státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit odpovídajícím způsobem ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce ani nevyužil k ochraně svých práv mechanismů, které palestinský právní řád nabízí, neobrátil se na příslušné státní orgány, a ani netvrdil, že mu takovou ochranu odmítly palestinské státní orgány poskytnout. Žádnou konkrétní obavu v případě jeho návratu do Palestiny žalobce rovněž neuvedl, žádná hrozba ani nevyplynula z informací o zemi původu. Žalovaný tak uzavřel, že nezjistil žádný azylově relevantní důvod, kvůli němuž by mělo docházet k pronásledování žalobce v zemi jeho původu ze strany státních orgánů.
9. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b)

zákonu o azylu. Žalovaný zopakoval, že žalobce v Palestině nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, nebyl nikdy zadržen ani trestně stíhán, byl mu vydán cestovní doklad a vycestoval přes oficiální hraniční přechod, aniž by mu v tom bylo bráněno. Co se týče obecné bezpečnostní situace v Palestině, skutečnosti sdělené žalobcem nepovažoval žalovaný za spadající pod výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu. Bezpečnostní situace na Západním břehu Jordánu se týká veškerého obyvatelstva bez ohledu na rasu, národnost či politickou příslušnost. Udělení mezinárodní ochrany přitom nemá žadatele ochránit před veškerými negativními jevy v zemi jeho původu, ale pouze z důvodů upravených v zákoně o azylu. Žalovaný však v případě žalobce žádné takové skutečnosti neshledal. Veškeré problémy uvedené žalobcem nejsou individuálním aktem pronásledování žalobce, popřípadě to nejsou problémy, které by měly zavdat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Rovněž žalovaný vzal za prokázané, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce zlegalizovat pobyt na území ČR, k čemuž však není udělení mezinárodní ochrany určeno.

10. Žalobce dle žalovaného rovněž nesplňoval důvody k udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
11. Při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu vzal žalovaný v úvahu, že je žalobce dospělou, plně svéprávnou, praceschopnou a ekonomicky soběstačnou osobou. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že je zdravý. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.
12. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Žalobce nikdy neměl problémy s palestinskými státními orgány či bezpečnostními složkami, v průběhu svého života v Palestině nebyl vystaven žádnému nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu a podle žalovaného není důvod se domnívat, že by se na této situaci mělo v případě návratu žalobce do Palestiny něco změnit. Žalobcem popsané incidenty související s jeho členstvím v organizaci CFP, kdy na něj na zastávce volaly soukromé osoby, že je zrádce a vyhrožovaly mu zabitím, nelze považovat za skutečně hrozící závažnou újmu. Žalobci nehrozí v Palestině ani žádné problémy kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR.
13. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný konstatoval, že bezpečnostní situace v Palestině je napjatá, avšak nejedná se o válečný stav. Naopak tamní bezpečnostní složky provádějí soustavnou činnost s cílem zvýšení bezpečnosti v oblasti a ve snaze eliminovat teroristické útoky či hrozící nepokoje.

14. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem není dle žalovaného ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
15. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
16. Žalovaný posléze neshledal, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, proto žalobci doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14b zákona o azylu neudělil.
17. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, a proto žádost zamítl.

II. Žaloba

18. V žalobě žalobce nejdříve obecně uvedl, že byl v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a své rozhodnutí žalovaný nedostatečně odůvodnil.
19. Konkrétně pak žalobce uvedl, že jako hlavní důvod udělení mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany, spatřuje obecnou bezpečnostní situaci v Palestině, v důsledku konfliktu mezi židovským a arabským obyvatelstvem na území Palestiny, přičemž žalobce čelil opakovaně mnoha problémům. Žalobce se domnívá, že mu měla být udělena doplňková ochrana v souvislosti s tímto konfliktem na území Palestiny, kdy nejvíce zasaženou skupinou jsou právě Arabové, kteří žijí v oblastech kontrolovaných Izraelem. Situace v Palestině je v současnosti vyhrocená, dochází např. k zásahům ze strany izraelské policie vůči Palestincům, probíhají boje na hranicích Pásmu Gazy, nepokoje v izraelských městech se silnou arabskou menšinou, je dán zákaz vstupu obyvatelům východní části Jeruzaléma do jeruzalémského Starého města. Perzekuce arabského obyvatelstva žijícího v Palestině je na denním pořádku, Izrael okupuje či kontroluje kromě území svého státu i Západní břeh Jordánu, východní část Jeruzaléma či Pásmo Gazy. V Izraeli byly vydány právní předpisy, které fakticky diskriminují Palestince. Izrael dále podporuje i zakládání izraelských osad na okupovaných územích, což je v rozporu s mezinárodním právem. Palestinci jsou naopak omezeni v možnosti získat stavební licence ve východní části Jeruzaléma.
20. Izraelské aktivity dále směřují i proti významnějším lidským právům a svobodám – právu na život, svobodě pohybu. Izrael držel ve vazbě mj. i Palestince bez jakéhokoliv obvinění či soudního procesu, u zadržovaných osob rovněž docházelo k mučení či jinému nelidskému zacházení. Ze strany izraelských vojenských a bezpečnostních složek docházelo i k využití nadměrné síly, v důsledku čehož bylo zraněno mnoho Palestinců a někteří zahynuli. Omezena je i svoboda pohybu Palestinců, cílem má být dle Izraele udržení bezpečnosti, ale primárně jde o prostředek izolace Palestinců a omezení jejich přístupu k zemědělské půdě. Omezení pohybu se netýká jen Západního břehu Jordánu, ale i Pásmu Gazy.

21. Izrael uvedenými aktivitami diskriminuje palestinské obyvatelstvo a posiluje svoji dominanci nad Palestinci. Situace arabských obyvatel v Palestině je kritická, musí se permanentně obávat o život či zdraví, jejich přístup k základním službám je omezen či vyloučen. Situace se bude podle žalobce v budoucnu zhoršovat a útlak ze strany Izraele bude pokračovat.
22. Žalobce se domnívá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil situaci v Palestině, když dospěl k závěru, že žalobci nehrozí nebezpečí vážné újmy. Návrat žalobce do Palestiny by ale představoval rozpor s čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“), neboť by bylo ohroženo samotné přežití žalobce.
23. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní.
25. Při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel žalovaný z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Palestině. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že nikdy neměl v zemi svého posledního trvalého bydliště žádné konkrétní problémy s palestinskými státními orgány či bezpečnostními složkami, nebyl v Palestině z ničeho oficiálně obviněn, zadržen nebo trestně stíhán. Neuvedl ani žádné jiné skutečnosti dokazující, že by žalobci při návratu do Palestiny hrozilo bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů, které by bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu podle zákona o azylu. Žalobci byl vydán cestovní doklad, na jehož základě vycestoval ze země přes oficiální hraniční přechod, aniž by tomu kdokoliv bránil. S ohledem na uvedené je podle žalovaného zjevné, že žalobce nebyl po dobu svého života v Palestině vystaven žádnému nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu a není důvod se domnívat, že by se na této situaci mělo po jeho návratu něco změnit. Špatná bezpečnostní situace v Palestině se dotýká veškerého tamního obyvatelstva, žalobce přitom ani v průběhu správního řízení neuváděl, že by např. někdo z jeho rodiny byl aktuální bezpečnostní situací v Palestině ohrožen. Žalobce se rovněž v průběhu svého života do Palestiny opakovaně vracel, aniž zmínil jakékoliv ohrožení stran bezpečnostní situace. Po zhodnocení výpovědi pak žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci při návratu do Palestiny hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný veškerá tvrzení žalobce považoval pouze za obecný popis bezpečnostní situace v Palestině, aniž by žalobce svá tvrzení alespoň částečně individualizoval ve vztahu ke své osobě.
26. Podle žalovaného nelze přisvědčit ani žalobním námitkám týkajícím se porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, když vytýkaná porušení jsou uvedena toliko obecně a bez jakékoliv další konkretizace. Podle žalovaného z obsahu správního spisu žádná porušení správního řádu nevyplývají.

27. Žalovaný uzavřel, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se podrobně zabýval nejen hodnocením bezpečnostní situace v Palestině, ale rovněž hodnotil individuální situaci žalobce, která však neopodstatňovala to, aby v případě žalobce přistoupil žalovaný k udělení doplňkové ochrany.
28. Žalovaný má tedy za to, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem na základě dostatečných podkladů. S ohledem na tuto skutečnost proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

29. Žalobce sdělil, že je původem z Palestiny a přišel do ČR jako mírumilovný člověk, který touží bydlet v bezpečí a svobodě. Požádal o mezinárodní ochranu, protože se nemohl vrátit do Palestiny. V napadeném rozhodnutí je na str. 7 uvedeno, že v Palestině nic neohrožuje jeho život a svobodu. Situace v Palestině však ohrožuje život a svobody. Situace žalobce je taková, že chtěl změnu, a proto v Palestině pracoval v organizaci CFP, která je proti palestinsko-izraelskému konfliktu, podporuje mírný život a hledání řešení. Bohužel žalobce měl kontakty na osoby z Izraele, jsou to normální lidé, ale Palestinci žalobce kvůli tomu považovali za zrádce. Žalobce hodně krát ohrožovali na ulici, neví, co to bylo za lidi a proč to dělali. V Palestině je komplikovaná situace, žalobce se tam nemůže vrátit, protože to ohrožuje jeho život a svobodu.
30. Žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí je korektně zpracované, na potíže žalobce a na bezpečnostní situaci v Palestině žalovaný reagoval a zhodnotil je velmi podrobně a pečlivě. Žalobce již měl pobyt v ČR upraven, tedy neprchal z Palestiny, přitom judikatura uvádí, že žádost o mezinárodní ochranu má žadatel podat hned, jak dorazí. Žalobce byl v ČR nejméně od roku 2016 a o mezinárodní ochranu účelově požádal, jakmile přišel o pobyt. V takovém případě, kdy žalobce chce v ČR studovat, se jedná o legalizaci pobytu a je třeba využít jiného instrumentu, tedy zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nezpochybňuje situaci v Palestině, avšak situaci pečlivě zhodnotil, přičemž ani žalobcovy rodiny se tamní situace nijak nedotkla.
31. Žalobce ani žalovaný nenavrhli žádné důkazy, dokazování tedy soud neprováděl.
32. V rámci závěrečného návrhu žalobce sdělil, že je integrovaný v ČR, žije zde 6 let, respektuje místní zákony a kulturu. Žalobce je vzdělaný, má dvě vysoké školy, je lékař, ale kvůli dokladu, že je bez státní příslušnosti, nemůže v ČR pracovat. Žalobce je původem z Palestiny, ale podle dokladu nemá státní příslušnost. Na dotaz soudu, proč žalobce neřeší svoji situaci prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, žalobce sdělil, že zde měl první rok studentské vízum a potom musel dělat zkoušky u Ministerstva zdravotnictví. Původně ještě v roce 2016 bylo možno tyto zkoušky vykonat i v angličtině a v jiných jazycích, ale poté se změnil zákon a je možno je vykonat pouze v češtině, což je medicínsky úplně jiný jazyk. Žalobce proto nemohl tuto zkoušku dělat a musel vykonávat jinou práci, proto požádal o pracovní vízum, které mu ale nebylo uděleno. Žalobce se nemohl vrátit do Palestiny, nemá však v ČR žádný pobyt ani vízum, proto musel požádat o mezinárodní ochranu. Jinak to žalobce nemohl vyřešit. Jako lékař nemůže pracovat bez zkoušky od Ministerstva zdravotnictví. Mezitím dělá

jinou práci, kosmetologii a kadeřníka, tento obor také vystudoval na vysoké škole. Na zkoušky u Ministerstva zdravotnictví se připravuje. Žalobce však nemá doklad, se kterým by se mohl na zkoušky přihlásit, nemá ani doklad o mezinárodní ochraně ani svůj cestovní pas. Žalobce tedy požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, uhradit náklady řízení nepožadoval.

33. Žalovaný v rámci závěrečného návrhu sdělil, že v řízení nepochybil, postupoval pečlivě a domnívá se, že v řízení nejsou žádné vady, pro které by soud musel napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Náklady řízení nepožadoval.

V. Posouzení věci krajským soudem

34. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

35. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání.

Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

36. Krajský soud předně uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu

a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

37. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Jsou v něm založeny protokoly

o pohovoru, Informace OAMP, Palestinská autonomní území – Bezpečnostní a

politická situace v zemi, ze dne 25. 2. 2021, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2019, Západní břeh a Gaza, ze dne 11. 3. 2020 a Informace MZV ČR, č. j. 106664-7/2020-LPTP, ze dne 9. 4. 2020, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.

38. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.*
39. Krajský soud k námitce žalobce zejména přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
40. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
41. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
42. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval v napadeném rozhodnutí.
43. Žalobce přitom neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Z Informace OAMP, Palestinská autonomní území – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 25. 2. 2021 vyplývá, že trest smrti právní řád Palestinské národní správy (dále jen „PNS“) umožňoval za obzvláště závažné zločiny, např. vraždu, terorismus nebo špionáž. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě však netvrdil, že by mu ve státu posledního bydliště, tedy v Palestině, hrozil takový trest.
44. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí

vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Mučení či použití síly vůči zadrženým osobám je v Palestině zákonem zakázáno, byť podle Informace OAMP, Palestinská autonomní území – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 25. 2. 2021 k mučení a jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ze strany bezpečnostních složek mělo docházet, a to jak ve věznicích v Pásmu Gazy, tak na Západním břehu Jordánu a zejména ve vazebních zařízeních zpravodajské služby v Jerichu. Žalobci však takové jednání reálně a bezprostředně nehrozí, neboť z výpovědi žalobce nevyplývá, že měl v době pobytu na území státu svého posledního trvalého bydliště jakékoliv problémy s palestinskými státními orgány či bezpečnostními složkami. V Palestině nikdy nebyl z ničeho obviněn, nebyl zadržen či trestně stíhán, rovněž z jeho výpovědi nevyplývá, že by byl v minulosti v Palestině vystaven jakémukoliv nebezpečí vážné újmy. Na základě uvedeného nemá soud shodně s žalovaným důvod se domnívat, že by žalobci při návratu do země takové jednání hrozilo.

45. Rovněž podle soudu nevyplývá, že žalobce měl, popř. i v budoucnu by měl mít, problémy se státními orgány v souvislosti s jeho členstvím v organizaci CFP, což byl jeden z důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce měl mít potíže pouze s tím, že na něj dvakrát nebo třikrát neznámí lidé na zastávce volali, že je „zrádce“, jiné potíže však neoznačil. Co se pak týče obavy žalobce z možného neadekvátního jednání ze strany soukromých osob, které jej měly dvakrát nebo třikrát konfrontovat na zastávce voláním, že je „zrádce“, je možné se ztotožnit s žalovaným, že žalobce měl možnost obrátit se s žádostí o pomoc k palestinským orgánům. Ani potenciální kriminální jednání soukromých osob vůči žalobci v zemi jeho posledního trvalého bydliště není samo o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany, navíc pokud z informací o zemi původu vyplývá, že se takové jednání snaží státní orgány postihovat a je možné se na státní orgány v takových případech obrátit, což je v případě Palestiny možné. Z informací o Palestině, založených ve správním spisu, ani z tvrzení žalobce nikterak nevyplývá, že by v případě, že by se žalobce obrátil na státní orgány, odmítly tyto žalobci poskytnout potřebnou ochranu, popř. by tato ochrana nebyla dostatečná. Žalobce se však na státní orgány ani neobrátil. Žalobcem popisované problémy v zemi původu s neznámými soukromými osobami nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Žalobce neměl v zemi původu fakticky žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy.
46. Správní orgán rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Palestině je bezpečnostní situace napjatá, avšak nejedná se o válečný stav ani o ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný z výše označených informačních zdrojů nezjistil, že by takový konflikt na území Palestiny probíhal, byť bezpečnostní situace není zcela stabilní. Krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální situace v Palestině odchýlil. Krajský soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Rovněž žalovaný neshledal, že by žalobci hrozilo nebezpečí v souvislosti s návratem do země jeho posledního trvalého

bydliště, což vyplývá z Informace MZV ČR, č. j. 106664-7/2020-LPTP, ze dne 9. 4. 2020, přičemž krajský soud se s uvedeným závěrem žalovaného také ztotožňuje.

47. Krajský soud dále konstatuje, že námitka žalobce, podle které měl žalovaný k udělení doplňkové ochrany přistoupit z důvodu celkově špatné bezpečnostní situace v zemi původu, je nedůvodná. Žalovaný ve vztahu k posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalobci nezpochybnil existenci nestabilní bezpečnostní situace, avšak jak vyplývá z informací o Palestině, největší bezpečnostní problémy jsou zejména v Pásmu Gazy, odkud však žalobce nepochází. Žalobce pochází z města Ramallah, Betunia, které se nachází v oblasti Západního břehu. Zhoršená bezpečnostní situace se samozřejmě týká i oblasti Západního břehu, avšak není natolik závažná, jako v Pásmu Gazy. K omezení pohybu ze strany Izraele dochází, nicméně uvedená opatření se týkají všech obyvatel bez rozdílu, s cílem zajištění bezpečnosti před teroristickými útoky, popř. v obdobích náboženských svátků. Rovněž soud nezpochybňuje, že jsou dány bariéry oddělující Západní břeh od Izraele a Jeruzaléma, které rozdělují palestínské komunity a ovlivňují i běžný život Palestinců, i pohyb osob je do jisté míry omezen. Tato omezení však nelze podle názoru soudu považovat za natolik závažná, aby dosahovala intenzity vážné újmy dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu.
48. Aby žadateli mohla být udělena doplňková ochrana, musí především tvrdit, že v jeho případě existují konkrétní důvody, pro které by mu po návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v některé z podob podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Obecně platí, že nebezpečí, kterým je všeobecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, sama o sobě nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma (bod 35 preambule kvalifikační směrnice). I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že obecně špatná situace v konkrétní zemi sama o sobě běžně nepostačí k porušení článku 3 Úmluvy, muselo by jít o extrémní situaci obecného násilí (srov. rozsudek NA. proti Spojenému království, č. 25904/07, ze dne 17. 7. 2008, § 115). Ta bude obvykle existovat pouze v případě ozbrojeného konfliktu. V Palestině ale ozbrojený konflikt neprobíhá. Rovněž obecně neutěšená bezpečnostní situace v Palestině vyvolaná tamní politickou krizí a špatnými vztahy mezi židovským a arabským obyvatelstvem na území Palestiny sama o sobě nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany.
49. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.
50. Vzhledem k tomu, že neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 12 a 14 nebylo předmětem žalobních námitek, krajský soud k tomu pouze shrnuje následující. Co se týče neudělení azylu žalobci, krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce shodně s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého posledního trvalého bydliště pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Podle názoru krajského

soudu nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

51. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění *se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
52. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu *se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
53. Krajský soud k uvedenému závěru, že žalobce nebyl v zemi svého posledního trvalého bydliště pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, dospěl na základě dále uvedených skutečností. Žalobce ohledně svého politického přesvědčení uvedl, že nebyl nikdy členem žádné politické strany či organizace, pouze v roce 2014 byl členem organizace CFP, která podporovala nenásilné řešení izraelsko-palestinského konfliktu. Kvůli členství v CFP a účasti na kongresu v SRN v rámci této organizace měl poté v Palestině potíže, kdy jel dvakrát nebo třikrát do města a neznámí lidé na něj na zastávce volali, že je zrádce a vyhrožovali mu zabitím. Žádné jiné potíže žalobce neměl. Žalovaný následně označil uvedené incidenty jako jednání soukromých osob, s čímž se soud ztotožňuje. Aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, musí být podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, v němž měl žalobce poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování může být i soukromá osoba, pokud

lze prokázat, že státní orgány v zemi původu nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. V situaci, kdy se však žalobce ani nepokusil své potíže řešit prostřednictvím příslušných státních orgánů, nelze ani konstatovat, že by mu ochrana ze strany palestinských státních orgánů byla odepřena. Z Informace OAMP, Palestinská autonomní území – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 25. 2. 2021 rovněž nevyplývá, že by státní orgány v Palestině nebyly schopny poskytnout svým obyvatelům ochranu v případě neoprávněného zásahu do jejich práv ze strany soukromých osob. Palestina je v oblasti Západního břehu, odkud žalobce pochází, kontrolována a spravována PNS, která přistoupila k základním úmluvám v oblasti základních práv a svobod. Byť krajský soud připouští, že stav dodržování lidských práv v Palestině není ideální, nelze žalobci udělit azyl jen na základě toho, že úroveň dodržování lidských práv nedosahuje úrovně jako v ČR, když nic nenasvědčuje tomu, že by docházelo k jejich masivnímu porušování. Palestinský základní zákon, který je prosazován na Západním břehu a v Gaze, rovněž zakazuje svévolné zatýkání a věznění osob a zakotvuje právo jakékoliv osoby napadnout nezákonnost jejího zatčení nebo vazby u soudu. V kontextu s žalobcem sděleným azylovým příběhem tak nelze uzavřít, že by žalobcem popisované problémy v zemi původu bylo možno podřadit pod výše definované pronásledování v zemi původu za uplatňování politických práv a svobod.

54. Obavy žalobce z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo z hrozby takového pronásledování v případě návratu žalobce do vlasti soud rovněž neshledal, neboť jak je uvedeno výše, žalobce nikdy neměl potíže s palestinskými státními orgány, ani nebyl v Palestině z ničeho obviněn či trestně stíhán, a to ani v souvislosti s jeho členstvím v CFP. V souvislosti s členstvím v této organizaci žalobce označil pouze výše popsání potíže se soukromými osobami. Co se týče bezpečnostní situace v Palestině, tato se vztahuje na všechny obyvatele, a nikoliv pouze na osobu žalobce, jak soud také uzavřel již výše. Bezpečnost v zemi původu v souvislosti s žalobcem popsány potížemi v nyní posuzovaném případě nespádá pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, když se problematická bezpečnostní situace v Palestině vztahuje na všechny bez rozdílu rasy, národnosti či politické příslušnosti. Z azylového příběhu žalobce však nelze uzavřít, že by žalobci mělo při návratu do Palestiny z jakéhokoliv důvodu hrozit pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Shodně s žalovaným dále soud konstatuje, že bezpečnostní kontroly prováděné na území Palestiny se týkají všech obyvatel, s cílem zvýšit bezpečnost a zamezit teroristickým útokům, jak vyplývá z informací o zemi původu. Opět se však nejedná o individuální akt pronásledování vůči žalobci, který by měl jakkoliv souviset konkrétně s jeho osobou a případně s jeho členstvím v CFP. Nelze tedy uzavřít, že by žalobce měl mít odůvodněný strach z pronásledování v případě návratu do Palestiny z taxativně uvedených důvodů v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
55. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, se tak krajský soud plně ztotožňuje a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

56. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
57. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
58. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“
59. Pokud tedy žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem, ostatně žalobce sám udělení humanitárního azylu ani nepožadoval.

VI. Závěr a náklady řízení

60. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
61. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení, které ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 24. listopadu 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce